

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1426/2021
27.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Невенке Важић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Стаменковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику К 209/19 од 23.04.2021. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 113/21 од 01.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Стаменковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику К 209/19 од 23.04.2021. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 113/21 од 01.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику К 209/19 од 23.04.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика па је применом одредаба члана 58. став 1 и 170. став 3. Кривичног законика, ослобођен од казне.

Истом пресудом, окривљени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка на име паушалног износа и обавезан је да приватном тужиоцу надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 113/21 од 01.10.2021. године, усвајањем жалбе пуномоћника приватног тужиоца ББ, преиначена је првостепена пресуда, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљени АА због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, за које је том пресудом оглашен кривим, осуђен на новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде и истовремено је одређено да ће суд, уколико

окривљени наведену новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да ће, ако окривљени плати само део новчане казне, остатак казне сразмерно заменити казном затвора, док је жалба браниоца окривљеног АА одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Дарко Стаменковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 7) и 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе. Поред тога, бранилац предлаже да Врховни касациони суд преиначи решење Основног суда у Трстенику К 209/19 од 04.11.2021. године о трошковима поступка и приватног тужиоца ББ обавезе да надокнади трошкове кривичног поступка окривљеном.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажном другостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер је другостепени суд извео доказ читањем приватне тужбе, која не може бити коришћена као доказ у кривичном поступку и пресуду засновао на приватној тужби, обзиром да је из исте утврдио време извршења кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Приватна тужба је иницијални акт којим оштећени (као приватни тужилац) покреће кривични поступак против окривљеног за кривична дела које Кривични законик изричито прописује да се гоне по приватној кривичној тужби. Сама по себи приватна тужба не може бити доказ и суд се у својој пресуди не може позивати на приватну тужбу као доказ, што у конкретном случају другостепени суд и није учинио, нити је исту третирао у смислу доказа, већ је само у образложењу пресуде навео околности које из ње произилазе, констатујући да иста није мењана до завршетка главног претреса и да као таква представља „последње стање оптужбе“, па је Врховни касациони суд наводе захтева,

којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио неоснованим.

Осталим наводима захтева, бранилац оспорава чињенично стање утврђено у побијаним правноснажним пресудама, посебно у погледу времена извршења кривичног дела и у вези са тим оспорава и оцену изведених доказа (члан 440. ЗКП), па надаље указује и на повреду начела „in dubio pro geo“ из члана 16. став 5. ЗКП. Међутим, како повреде чланова 16. став 5. и 440. ЗКП, не представљају законске разлоге, због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, Врховни касациони суд се у разматрање и оцену ових навода захтева за заштиту законитости није упуштао.

Као разлог подношења захтева бранилац наводи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 7) и 9) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, како наводи захтева не садрже објашњење у чему се те повреде конкретно састоје, а Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то се овај суд у разматрање и оцену истакнутих повреда, које у смислу члана 484. ЗКП, немају прописан садржај, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић